

Els infants

massa
ufanosos

Pe'l Dr. JESÚS NOGUER-MORÉ

A ningú no haurà deixat de cridar l'atenció, la presència d'algun d'aquests infants rodanxons, vermells de cara, alegrois, de cabell arrissat, de braços i cames que semblen de goma, que recorden els angelots que hom veu als retaules de gairebé totes les esglésies.

Mimosos i bonatxons per naturalesa, solen captar-se ràpidament la simpatia d'allà on fan acte de presència. Fan gala sempre d'una vida exempta de complicacions, i no es recaten pas de mostrar que el seu ideal en la vida es redueix a veure rostres alegres i taules ben parades. Sobretot això darrer els captiva de faiso irresistible, i és freqüent de veure que quan un infant d'aquests entra a algun menjador, els seus ulls cobren un guspireig particular i furetegen arreu fins a veure quelcom que puguin portar-se a la boca.

Solen ésser l'orgull de llurs familiars i sobretot de llurs dides. Les mares que solament saben ésser dides — que són encara per desgracia la majoria — veuen embadalides en llur tendre rebrot la mostra més palpable que han sabut nodrir-lo i pujar-lo. Escolten encisades quan les amistats els diuen que el seu fill està *guapo* i sa i ple de salut; i que és simpàtic i ocurrent. Es cosa de veure la compassió i fins el menyspreu que no oculten a les mares que tenen fills escanyolits, escardalencs, de pell groga i ulls tristos; es daleixen per donar-los lliçons de com es crien els fills perquè siguin sans i *bufons*. I ensems és de remarcar l'enveja d'aquestes mares de fills esllanguits, que es tradueix per les sagetes enverinades que els seus ulls descarreguen contra la mare orgullosa d'aquell infant bufat i ampulós.

Però... sentim que el nostre deure d'higienistes ens faci adreçar a aquestes mares per a dir-les-hi que no es deixin dur massa per aquest seu orgull de dida. Que no es fiin massa del cop de vista que ofereix el seu ros plançó. Que sovint l'energia i la vitalitat no està en l'ampulositat de formes, sinó més aviat el contrari.

Que es recordin que una planta, quan més ufanosa, menys fruits produeix...

En efecte: l'endocrinologia, aquesta moderna ciència que ha fet trontollar tants castells muntats a l'aire, tant en les ciències del cos com en les de l'esperit, ha analitzat, amb la fredor del laboratori, que és el que s'amaga darrera aquella pell fresca i gemada de l'infant *robust*. I amb la més gran sorpresa ha trobat que, a desgrat d'aquella simpatia, d'aquell aire bonatxó i inofensiu, d'aquella força que semblava existir en la tència darrera aquella naturalesa generosa, no hi havia més que la buidor més aclaparadora, buidor d'esperit i de cos.

Vegem-ho en detall. Es tracta, en primer terme de nois de sexe dubtós. Cal fer, en aquest sentit, excepció a les nenes, que més aviat es feminitzen més. El nen massa ufanós, fa, com tots, la seva evolució a mesura que transcorre el temps. Però si un tractament adequat i oportú no posa fre al sentit que pren la seva evolució sexual, veurem com la tendència natural vers la masculinitat, que fa el seu esclat vigorós en entrar a la pubertat, es queda enrera indecisa, i l'home que hauria de sortir d'aquell gran procés biologic, es queda a l'altura d'un intersexual. En un article proper haurem d'ocupar-nos de la intersexualitat, i llavors donarem un concepte clar del que és aquest defecte fonamental de la immensa majoria dels infants — i dels adults — massa ufanosos.

No solament llurs òrgans sexuals es desenrotllen tard i el més sovint deficientment, sinó el que és pitjor, la composició humoral del seu organisme, que intervé tan de prop en la gènesi de la seva personalitat espiritual i corporal, va donant-li un aire feminoide que esgarrifa. Al retard dels seus òrgans sexuals — que en les nenes ve representat per una atròfia de vegades intensa de la matriu i ovaris, que sol produir el que anomenem infantilisme genital — i augment de volum de llurs glàn-